

Предисловие

Вдъхновението за тази книга дойде от един конфликт. И по-точно – от нескончаемата война между мен и майка ми. Когато бях малък, често спорехме. Колкото и да ми се искаше да зачитам желанията ѝ, в малката ми главица вечно се мътеха други планове. И рядко съвпадаха с нейните.

Тя ми казваше да вържа обувките си;
аз възразявах, че така по-трудно ги събувам.
Пращаше ме да разтребя стаята си;
аз настоявах, че хаосът изглежда по-добре.
Молеше ме да окося моравата, а аз отвърщах
с дълъг списък от причини, които трябваше
да я убедят, че тревата е по-хубава, когато е
избуяла. Постоянно се въртахме като в смешен
танц: тя ме замеряше с някое правило, аз
намирах пролука в него и веднага се мушвах през
нея. А когато всички вратички се затваряха и
надвисваше възмездие, бързо сменях тактиката:
вместо да споря, бягах през глава навън.
Баба неслучайно ме наричаше *антилопче*.

Човек трудно може да види антилопа, спряла на едно място, затова нека ви покажа как изглежда:

Светът навън криеше неустоими изкушения. Само на няколко крачки от прага започваше дива, вълнуваща пустош, пълна с неизвестни. Откак се помнех, бяха в нея, обзет едновременно от страх и трепка. И откак се помнех, осъзнавах, че се движа в кръг. Още с първата нетърпелива крачка на улицата поемах по път, който в крайна сметка неизменно ме връщаше у дома: малко по-различен, може би помъррял, но най-вече щастлив, че съм отново у дома, при хората, които най-много обичам. Научих, че конфликтите и разногласията са необходима част от живота. Важното не е дали имаме разногласия, а как ги преодоляваме. Конфликтите ме подтикваха към

спорове, тласкаха ме към открития и накрая пак ме отвеждаха при любовта.

Да, има много начини да откриваш света.

Книгата се роди и в онези тихи моменти на детството ми, когато тялото ми беше неподвижно, но умът и въображението не спираха да странстват и да рисуват красиви светове.

Когато ме питат за любимите ми спомени от детството, винаги се замислям дълго и внимателно, за да отделя реалните от въображаемите. Обиколих света десетилетия преди да стъпя на кораб и да се кача в самолет. Изкачвах най-високите върхове на Хималаите, спусках се до най-непрогледните морски дълбини; водех битки на гърба на грифони и се изплъзвах от хватките на великани, които ме гонеха, задето съм откраднал хляба им.

Въображението ми беше една от най-големите ми радости. Него всички можем да използваме, независимо откъде сме и кои сме. Позволява ни да бродим в светове, които никога не сме виждали, и да живеем като хора, които никога не сме били.

Започнах да осъзнавам, че въображението е ключов инструмент в решаването на конфликти.

Когато сме изправени пред наглед непреодолими трудности, пътят към решението се проправя именно от способността ни да си представим различни възможности отвъд непосредственото и очевидното. Въображението ни позволява да излезем от коловозите и да разгледаме нови перспективи, да съзрем невидими до момента варианти и компромиси. В тези мигове на разгорещени спорове и безмълвно напрежение тъкмо въображението може да нарисува реалност, в която двете страни намират общ език; небивал досега пейзаж на разбиране и хармония. Дръзвайки да помечтаем за това, което би могло да бъде, вместо да се примиряваме с това, което е, отключваме потенциала за истински, трайни решения, като строим мостове над разединението и прокарваме пътища, каквито никои не е допуснал, че може да съществуват.

Тук идва ролята на книгите. Ако въображението е ракетата, то книгите са нейното гориво. Те зареждат ума и му помагат да прозре отвъд всичко, което сам би могъл да си представи.

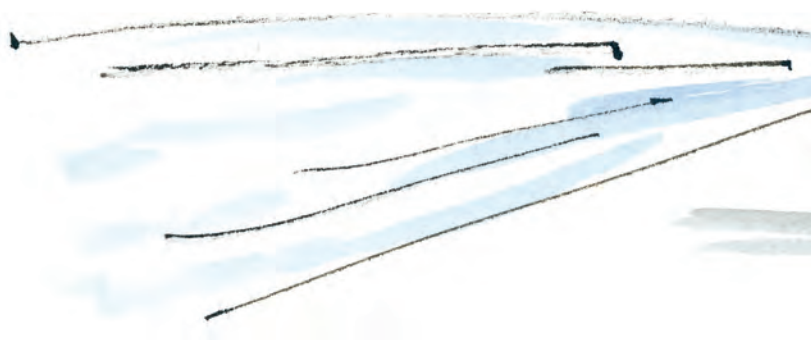
Преди да се науча да чета, четеше ми мама. После, когато се научих, започнах аз да ѝ чета. Заедно се потапахме в глупави смехории и сериозни преживявания. Обсъждахме героите, които срещаме, и прекрасните светове,

из които бродехме. В моя детски космос, в който царуваха разногласията, книгите ни позволяваха да се срещаме, без да се караме: просто двамата изследователи, които си разказват истории.

Това е книга за непозната страна току го сянката на една къща и за уроците, които можем да научим в непредсказуемите ѝ дебри. Книга за разногласията и различията, но и за това как да строим мостове над пропастите помежду си и да откриваме най-важното, независимо дали сме родители, деца, съседи, гжуджета или политически противници. Има много картинки, но не е детска книжка. По-скоро е книга, която децата могат да споделят с родителите си и родителите – с децата си. Свят, който заедно да изследват, увлечени от въображението си. А ако сте едновременно родител и дете или пък нито едното, можете да я прочетете сами или да я споделите с непознат, с любим човек или с охлюв. Надявам се така да си припомните лудото приключение в неокосената трева, в което всички сме заедно.

Тревър

ЧАСТ ПЪРВА

Събуждане

– Събуди се, Уолтър! – каза момчето
с трептящ от възмущение глас. –
Започваме днес!

Старото мече Уолтър обичаше
да сънува под топлите завивки
в леглото на момчето. И не обичаше
да го будят, особено когато сънуваше...
гофрети. Уолтър бавно отвори очи
и се прозина.

– Денят би трябвало да започне, след
като се събудя. Не е редно аз да се будя,
за да го започвам.

– Спести си главоблъсканиците
за после – рече момчето, а очите
му танцуваха. – Трябва да излезем навън.
Нали помниш какъв ден е днес?

– Очевидно не е ден за досънуване –
измърмори мечето, като се завъртя
към възглавницата за още една
секунда сън.

– Прав си, по-хубаво е! Днес сънищата
ни ще станат реалност.
Уолтър се опита да стисне очи
още по-здравно.

– СЪБОТА е! – извика момчето.

То с един замах изхвърли Уолтър
от завивките, дръпна завесите
и отвори широко прозореца на стаята си,
та гласът му да закънти в света навън –
като крал, оповестяващ указ
на поданиците си.

– Днес ще се качим до самия връх
на най-най-високото дърво и най-после
ще си хванем облак! А после трябва
да довършим дупката до центъра
на Земята, за да видим дали там
наистина живее великан! – обяви то.

– Освен това – продължи момчето с гързък жест към пустия двор пред прозореца – днес е денят, в който най-сетне ще победим листеното чудовище! Да тръгвамее!

Уолтър се изтърколи от леглото и тупна меко на крака. Потри тъжно очите си. Момчето беше забравило нещо, а работата на мечето беше да му напомня нещата, които предпочиташе да забравя.

– Преди да излезем навън – рече Уолтър, – трябва да свършим някои работи вътре. Знаеш правилата, нали?

Мечето се покашля.

– Мием зъбки да са здрави и лицето,
та на всички да се нрави. Сресваме
косата, сменяме бельото и набърже
си оправяме леглото –

видя посърналото лице на детето
и погледът му омекна. – Не знам как
все успяваш да забравиш.

Майка ти дори измисли стихче.

На момчето хич не му беше за смях.
В неговите очи това не беше забавно
стихче, а тиранична заповед
на император с железен юмрук.

– Пак ли... Всеки ден ли трябва
да слушам мама, дори да не искам?
Кой казва, че тя знае най-добре?

– Е – погзе мечето, – благодарение
на нея сме стигнали дотук.

Не прозвуча убедително.

– Но какво знае тя за децата?

– Мисля, че всички възрастни в началото са били деца, а после са пораснали – рече Уолтър.

– Не съм сигурен. Познавам мама, откак се помня, и винаги си е била голяма – възрази момчето и докато мечето се опитваше да осмисли чутото, продължи: – Освен това няма логика. Съботите не са за домашни задължения, а за приключения. Затова няма училище в събота. Дори учителите разбират това.

Момчето вече мислеше за съвсем други неща. То скочи върху неоправеното легло.

– Защо да си мия зъбите? Снощи го направих. А лицето? И така си ми харесва. Косата си ми е на главата, където ѝ е мястото. Но най-вече – извика, като скочи на пода – не искам да оправям леглото си! И леглото не иска да бъде оправяно. Затова то все се... разоправя! Исква да диша! Да бъде свободно! Също като нас!

– Да – отвърна мечето, – и ние можем да бъдем свободни; само трябва да се съобразяваме с правилата вкъщи.

– Или пък да се махнем от тази къща с правила! Нов план, Уолтър: днес ще избягаме!

И преди Уолтър да успее да каже нещо,
момчето го грабна и изхвърча
от стаята. Бягаше бързо като вятъра,
колкото крачката му държаха: спусна
се по стълбите, претича през кухнята
и прескочи прага на вратата
към задния двор.

Продължи да бяга по тревата,
а нозете му едва докосваха земята,
докато се мъчеше с всички сили
да избяга от задълженията,
които заплашваха да развалят
чудесния му ден.

Най-после спря да си поеме дъх
и внимателно сложи старото мече
на краката му.

– Няма да позволя да се случи отново,
Уолтър. Няма да позволя правилата
да развалят чудесния ни ден.

Уолтър знаеше, че трябва
да му напомни нещо.

– Не можем просто да избягаме.
Майка ти ще тъгува за теб. И къде
ще спим? Кои ще ни прави гофрети?

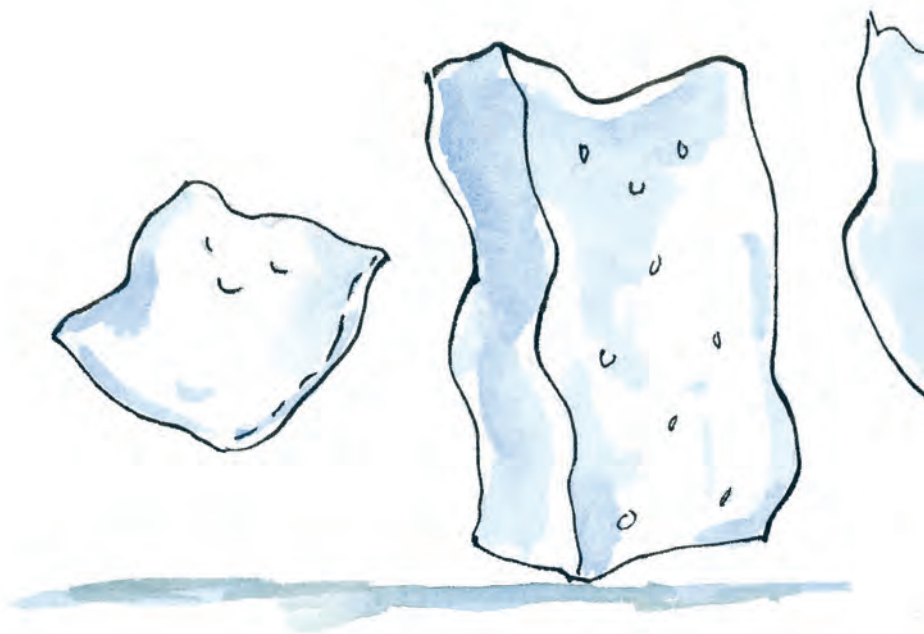
– Ще си построим собствена къща!
И ще си посадим гофрети!

– Май не става така...

– И леглата ни ще дишат като нас!
Въздуха на свободата!

– Само че майка ти рано или късно
ще ни намери – отбеляза Уолтър,
като погледна към къщата. –
Винаги ни намира.

Очите на момченцето проблеснаха.
Имаше идея.

– Значи този път ще отидем някъде,
където никога не сме били!
В неокосената трева!

